Tema 2. Instruccions i tipus de dades bàsics Estructura de Computadors (EC)

Rubèn Tous

rtous@ac.upc.edu Computer Architecture Department Universitat Politecnica de Catalunya

Índex

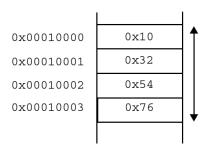
- 1 2.2 La memòria
- 2.3 Variables
- 3 2.4 Operands

2.2.1 Adreçament a nivell de byte

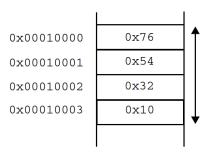
- Memòria = vector en què cada element s'identifica per una adreça i conté 8 bits (un byte).
- 2³² bytes adreçables.

memoria 0×000000000 1 byte 1 byte 0×000000001 0×000000002 1 byte 0×000000003 1 byte 1 byte 0xffffffff

- Little-endian: Coloquem primer (en l'adreça més baixa) el byte de MENYS pes.
- Exemple: guardem el número 0x76543210 (4 bytes) a l'adreça 0x00010000:

- Big-endian: Coloquem primer (en l'adreça més baixa) el byte de MÉS pes.
- Exemple: guardem el número 0x76543210 (4 bytes) a l'adreça 0x00010000:

- La nomenclatura prové de Els viatges de Gulliver de Jonathan Swift.
- Dos regnes s'enfronten per quina és la manera correcta de trencar un ou bullit.

- MIPS no defineix una ordenació específica (little o big endian).
- A EC utilitzarem little-endian.
- Compte que el llibre de Patterson Hennesy utilitza big-endian!

2.3 Variables

```
Exemple C:

int g1, g2;
void main() {
 int l1, l2;
 l1 = g1;
 ...
```

En llenguatge C:

- Tipus d'emmagatzematge: automatic, extern, static o register.
- Per defecte les declarades dins una funció són automatic (auto).
- Per defecte les declarades fora d'una funció són extern.

En llenguatge C:

- Cada tipus d'emmagatzematge té una visibilitat i una durada.
- Visibilitats: local (dins la funció), global multi-file scope i global single-file scope.
- Durada: Fins al final subrutina, fins al final del programa.

En llenguatge C:

- Les auto tenen visibilitat local i durada fins al final de la subrutina.
- Les extern tenen visibilitat global multi-file scope i durada fins al final del programa.

- El modificador static aplicat a una variable local amplia la seva durada fins al final del programa.
- El modificador static aplicat a una variable global restringeix la seva visibilitat a global single-file.
- NO FAREM SERVIR CAP MODIFICADOR.

- A les auto les anomenarem locals i quan sigui possible les emmagatzemarem en registres.
- A les extern les anomenarem globals i les emmagatzemarem a la memòria.

Exemple C:

```
int g1, g2;
void main() {
  int l1, l2;
  l1 = g1;
  ...
}
```

Exemple MIPS:

2.3.2 Mida de les variables

- En C, la mida en bytes que ocupa una variable depèn de cada ISA on s'implementa.
- A EC farem les següents suposicions per als tipus enters:
 - char → 1 byte
 - short → 2 bytes
 - int → 4 bytes
 - long long → 8 bytes
- El mateix per als naturals (precedits per unsigned).

```
Exemple C:
int a = 1;
unsigned int b;
char c, d;

void main() {
    ...
```

4

- Les directives .byte, .half, .word i .dword reserven 1, 2, 4 o 8 bytes:
 - $char \rightarrow .byte$
 - short → .half
 - int → .word
 - long long → .dword
- A continuació s'escriu el valor inicial de la variable (o 0).

```
char c = 0x11;
short s = 0x2211;
int i = 0x44332211;
unsigned int ui;
long long | = 0x8877665544332211
   . data
   . byte
          0x11
s: .half 0x2211
i: .word 0x44332211
ui:.word 0
   .dword 0x8877665544332211
```

- Alineació: L'adreça inicial de la variable ha de ser múltiple de la grandària de la variable:
 - .byte \rightarrow -
 - .half \rightarrow múltiple de 2.
 - .word → múltiple de 4.
 - .dword → múltiple de 8.

- Alineació automàtica: per defecte les variables globals s'ubiquen en adreces múltiples de la seva mida.
- Les directives .half, .word i .dword produeixen l'alineació correcta.

```
a:.byte 0

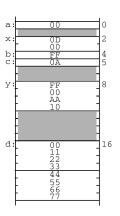
x:.half 13

b:.byte -1

c:.byte 10

y:.word 0x10AA00FF

d:.dword 0x7766554433221100
```


.byte/ .half/	.word/ .dword directives
.byte n	Reserva 1 byte i l'inicialitza a n
.half n	Reserva 1 halfword alineat en una adreça múltiple de 2 i l'inicialitza a n
.word n	Reserva 1 word alineat en una adreça múltiple de 4 i l'inicialitza a n
.dword n	Reserva 1 doubleword alineat en una adreça múltiple de 8 i l'inicialitza a n

```
Vectors?
int v = {1, 2, 3, 4, 5};
```

```
v: .word 1, 2, 3, 4, 5
```

```
En cas que...
```

```
1 char v[100];
```

 La directiva .space n reserva n bytes de memòria i els inicialitza a zero.

```
v: .space 100
```

```
1 int v[100];
1 v: .space 100*4
```

```
char c;
int v[100];
```

Alineació? .space no pot alinear!

Alineacions explícites amb .align n (propera adreça múltiple de 2^n).

```
.align (assembler directive)
.align n Ubica la propera dada a una adreça múltiple de 2<sup>n</sup>
```

```
char c;
int v[100];
c: .byte 0
.align 2
v: .space 100*4
```

.align		directiva
.align	n	Ubica la següent dada en una adreça múltiple de 2 ⁿ (ha de ser n>0)
.space	m	Reserva m bytes i els inicialitza a zero

2.4 Operands

- Majoria d'instruccions amb 3 operands.
- Principi de Disseny 1: Simplicity favors regularity.
- La manera com s'especifica un operand és el mode d'adreçament.
- 5 modes d'adreçament: registre, immediat, memòria, pseudodirecte i relatiu al PC.

```
addu $t1, $t2, $t3 # $t1 = $t2 + $t3
```

2.4 Operands

Amb immediat:

$$| addiu $t1, $t2, 10 # $t1 = $t2 + 10 |$$

• Instruccions de suma i resta:

addu/addiu/subu					
addu	rd,	rs,	rt	rd = rs + rt	
addiu	rt,	rs,	imm16	rt = rs + SignExt(imm16)	Immediat de 16 bits en Ca2
subu	rd,	rs,	rt	rd = rs - rt	

- 32 registres de 32 bits cadascun per a propòsit general.
- Dues maneres d'usarlos: pel número o pel nom.

Número	Nom	Utilització
\$0	\$zero	Sempre val zero, no modificable
\$1	\$at	Reservat a l'expansió de macros
\$2-\$3	\$v0-\$v1	Resultat de subrutines (sols usarem \$v0)
\$4-\$7	\$a0-\$a3	Arguments de subrutines
\$8-\$15	\$t0-\$t7	Temporals no preservats per les crides a subrutines
\$16-\$23	\$s0-\$s7	Temporals preservats per les crides a subrutines
\$24-\$25	\$t8-\$t9	Temporals no preservats per les crides a subrutines
\$26-\$27	\$k0-\$k1	Reservats per al SO (convé no usar-los)
\$28	\$gp	Global pointer, no l'estudiem
\$29	\$sp	Stack pointer, conté l'adreça del cim de la pila
\$30	\$fp	Frame pointer, no l'estudiem
\$31	\$ra	Return address, adreça de retorn de subrutina

Exemple en C:

```
void main() {
int f, g, h, i, j;

f = (g + h) - (i + j);

...
```

En MIPS, suposant que f, g, h, i, j ocupen \$t0, \$t1, \$t2, \$t3, \$t4:

```
addu $t0, $t1, $t2 # $t0 = g + h
addu $t1, $t3, $t4 # $t1 = i + j
subu $t0, $t0, $t1 # f = (g + h) - (i + j)
```

Còpia entre registres:

```
addiu $t1, $t2, 0 # $t1 = $t2
```

Alternativa:

```
addu $t1, $zero, $t2 # $t1 = $t2
```

Alternativa (amb pseudoinstrucció):

```
move $t1, $t2  # Equival a addu $t1, $zero, $t2
```

- Macros o pseudoinstruccions.
- S'expandeixen en una o més instruccions MIPS.
- Faciliten la lectura i depuració.

move		(pseudoinstrucció o macro)		
move	rdest, rsrc	rdest = rsrc	addu rdest, rsrc,	\$zero

- Algunes instruccions admeten operands en mode immediat (literal de 16 bits).
- Això ens permet assignar un literal a un registre fent per exemple:

```
addiu $t1, $zero, 100
```

Però si l'operand és de 32 bits (per exemple una adreça) podem fer servir la macro **li**.

```
li $t1, 0x44332211 # lui $at, 0x4433
# ori $t1, $at, 0x2211
```

També serveix per operands petits:

```
li $t1, 0x2211 # addiu $t1, $zero, $0x2211
```

Compte amb estalviar dígits, el Mars treballa amb literals de 32 bits:

```
li $t1, 0xFFFF #El Mars llegeix 0x0000FFFF
```

li		oinstrucció o macro)			
1i	rdest,	imm16	rdest = SignExt(imm16)	addiu	rdest, \$zero, imm16
li	rdest,	imm32	recst — mmisz	lui ori	<pre>\$at, hi(imm32) rdest, \$at, lo(imm32)</pre>

Adreces. La macro la (load address):

```
. data
a:.word 0
.text
.glob1 main
main:
la $t0, a # $t0 = &a = 0x10010000
...
```

la			(pseudoinstrucció o macro)	
la	rdest,	address	raest address	lui \$at, hi(address) ori rdest, \$at, lo(address)

Constants simbòliques:

1 #define N 10

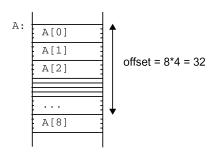
```
.eqv N 10
.data
a:.word 0
.text
.globl main
main:
li $t0, N
...
```

```
Exemple:
  int a;
  void main() {
    int b: //b a $t1
  b = a;
  a = b:
6
     . data
  a:.word 0
     .text
 3
     .globl main
 4
  main:
     la $t0, a
 6
     lw $t1, 0($t0)
    sw $t1, 0($t0)
 9
```

. . .

Exemple lectura de memòria:

```
int h[100];
void main() {
   int g, h; //a $t1 i $t2.
   g = h + A[8];
}
```


Exemple lectura de memòria:

```
int A[100];
void main() {
  int g, h; //a $t1 i $t2.
  g = h + A[8];
}
```

```
la $t3, A # $t3 = adr. base del vector
| W $t0, 32($t3) # $t0 = A[8]. Offset 32
| bytes = 8*4
| addu $t1, $t2, $t0 # g = h + A[8];
```

Exemple escriptura de memòria:

```
int A[100];
void main() {
  int h; //a $t2.
  A[12] = h + A[8];
}
```

```
la $t3, A # $t3 = adr. base del vector
| w $t0, 32($t3) # $t0 = A[8] (offset = 32 = 8*4)
| addu $t0, $t2, $t0 # $t0 = h + A[8]
| sw $t0, 48($t3) # A[12] = h + A[8] (offset = 48)
| = 12*4|
```

Instruccions Load Byte, Load Byte Unsigned i Store Byte: lb, lbu, sb.

Existeixen instruccions anàlogues per accedir a dades "half" de 16 bits: lh, lhu, sh.

WARNING

La instrucció lb extén signe. La instrucció lbu extén zeros.

El mateix passarà amb lh i lhu.

lw/lh/lhu/lb/lbu/sw/sh/sb						
lw	rt,	off16(rs)	$rt = M_w[rs + SignExt(off16)]$	load word		
1h	rt,	off16(rs)	$rt = SignExt(M_h[rs + SignExt(off16)])$	load half (extén signe)		
lhu	rt,	off16(rs)	$rt = M_h[rs + SignExt(off16)]$	load half (extén zeros)		
1b	rt,	off16(rs)	$rt = SignExt(M_b[rs + SignExt(off16)])$	load byte (extén signe)		
1bu	rt,	off16(rs)	$rt = M_b[rs + SignExt(off16)]$	load byte (extén zeros)		
sw	rt,	off16(rs)	$M_w[rs + SignExt(off16)] = rt$	store word		
sh	rt,	off16(rs)	$M_h[rs + SignExt(off16)] = rt_{15:0}$	store half		
sb	rt,	off16(rs)	$M_b[rs + SignExt(off16)] = rt_{7:0}$	store byte		

- Alineació: les adreces utilitzades en les instruccions de lectura/escriptura de memòria han de ser múltiple del número de bytes que es vulgui llegir/escriure.
- Per exemple, a les instruccions lw i sw han de ser múltiples de quatre. A lh i sh múltiples de 2. A lb i sb no hi ha restricció.

Exemple:

```
. data
x:.word 0xDDCCAABB
text
| lw $t1, 1($t0) # $t1 = M[$t0 + 1]
```

Provoca excepció d'accés no alineat!